

Vážený pán predseda, vážení členovia Súdnej rady SR,

Podrobne som sa oboznámil s postrehmi a pripomienkami kolegyne Mgr. Kosovej a JUDr. Klimenta, ku ktorým vzhľadom na ich obsah už ťažko uviesť niečo hodnotnejšie.

Niet pochýb o tom, že navrhované znenie skutkovej podstaty trestného činu „Zneužitia práva“ (§ 326a Tr.zák.) je v rozpore s článkom 148 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky, čo však vzhľadom na avizované ústavné zmeny spočívajúce vo vypustení tohto článku ako argument nepostačuje.

Takéto ústavné riešenie spočívajúce v zrušení rozhodovacej imunity sudcov nemá podľa môjho názoru nič spoločné s bojom proti korupcii, keďže sudca nedisponuje trestnoprávnou imunitou, a tak ako za inú trestnú činnosť, aj za korupciu je stíhateľný ako každý iný občan SR, či iný subjekt, čo do značnej miery nastoľuje otázku akejsi „kolektívnej viny“ všetkých sudcov za udalosti, ku ktorým v rámci justície bohužiaľ došlo. Akosi sa však popritom stráca skutočný význam tohto inštitútu, ktorým nie je ochrana trestného konania sudcu, ale garancia nezávislosti pri rozhodovaní sudcov, a tým aj garancia občianskej spoločnosti pred možným zneužitím moci v rámci jej trojdelenia.

V tejto súvislosti s poukazom na vymedzenie subjektu ako jedného zo základných pojmových znakov navrhovaného znenia skutkovej podstaty trestného činu Zneužitia práva, obmedzeného len na sudcu a rozhodcu a ponechanie poslaneckej imunity vyvoláva zároveň výraznú disproporciu vo vzťahu k ďalším zložkám moci.

Odhladnuc od uvedeného nejasnosť a neistotu vyvoláva aj prakticky celá koncepcia objektívnej stránky navrhovaného znenia. Pojmy a slovné spojenia ako „pri rozhodovaní svojvoľne uplatní právo“, či „iného tým poškodí alebo zvýhodní“, sú nejasné a neurčité, poskytujú neúmerň priestor pre ich výklad, a preto nepatria do skutkovej podstaty, vymedzujúcej konanie (aj následok), ktoré má zakladať trestnosť činu. Odpoveď na uvedené podľa môjho názoru

nedáva ani dôvodová správa. Samostatnou kapitolou je následne samotné dokazovanie, nevynímajúc dokazovanie subjektívnej stránky.

Pri posudzovaní konania v rámci takto koncipovanej normy si zároveň ťažko predstaviť garanciu toho „správneho“ výkladu zo strany OČTK (so všetkou úctou k OČTK), keďže môže ísť o posudzovanie skutočne náročných právnych otázok, s ktorými sa inak neľahko vysporadúvajú Najvyšší súd SR, či Ústavný súd SR.

Kombináciu „kontroly“ súdnych rozhodnutí prostredníctvom odvolacieho konania, dovolacieho konania, prípadne tiež konania na ústavnom súde (či medzinárodných súdoch), spolu s existenciou súčasnej právnej úpravy v rámci Trestného zákona a v rámci disciplinárneho konania sudcu (§ 116 ods. 2 písm e/, 116 ods. 3 písm. b/ ) považujem pri ich dôslednom aplikovaní za adekvátnu a dostačujúcu.

V Košiciach dňa 10.7.2020

Martin Michalanský